
Dhvanyalokah Udyotah 2

——
ध्वन्यालोकः उद्योतः २

——
Document Information

Text title : Dhvanyaloka Udyota 2

File name : dhvanyaloka2.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Transliterated by : Rajani Arjun Shankar

Proofread by : Rajani Arjun Shankar

Latest update : January 4, 2002

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 7, 2024

sanskritdocuments.org

ध्वन्यालोकः उद्योतः २

॥ द्वितीयः उद्योतः ॥

अेवमविवक्षितवाय्यविवक्षितान्यपरवाय्यत्वेन
ध्वनिर्द्विप्रकारः प्रकाशितः ।

तत्राविवक्षितवाय्यस्य प्रभेदप्रतिपादनायेदमुच्यते —

अर्थान्तरे सङ्कमितमत्यन्तं वा तिरस्कृतम् ।
अविवक्षितवाय्यस्य ध्वनेर्वाच्यं द्विधा मतम् ॥ १ ॥

तथाविधाभ्यां च ताभ्यां व्यङ्ग्यस्यैव विशेषः ।

तत्रार्थान्तरसङ्कमितवाय्यो यथा —

स्निग्धश्यामलकान्तिलिप्तवियतो वेल्लद्धलाका घना

वाताः शीकरिणः पयोदसुषुदामानन्दकेकाः कलाः ।

कामं सन्तु दृढं कठोरलुदयो रामोऽस्मि सर्वं सडे

वैदेडी तु कथम् भविश्यति लडा डा देवि धीरा भव ॥

एत्यत्र रामशब्दः । अनेन छि व्यङ्ग्यधर्मान्तरपरिणतः सङ्की
प्रत्याच्यते , न संज्ञिमात्रम् ।

यथा य ममैव विषमभाणालीलायाम् —

तदा जायन्ते गुणा यदा ते सलुदयैर्गृह्यन्ते ।

रविकिरणानुगृहीतानि भवन्ति कमलानि कमलानि ॥

एत्यत्र द्वितीयः कमलशब्दः ।

अत्यन्ततिरस्कृतवाय्यो यथादिकवेर्वाल्मीकेः —

रविसङ्कान्तसौभाग्यस्तुषारावृतमण्डलः ।

निःश्वासान्ध एवादर्शाश्चन्द्रमा न प्रकाशते ॥ एति ।

अत्रान्धशब्दः ।

गगनं च मत्तमेघं धारालुलितार्जुनानि च वनानि ।

निरडङ्गारमृगाङ्गा उरन्ति नीला अपि निशाः ॥

अत्र मत्तनिरडङ्गारशब्दै ॥ १ ॥

असंलक्ष्यकमोद्द्योतः कमेण द्योतितः परः ।

विवक्षिताभिधेयस्य ध्वनेरात्मा द्विधा मतः ॥ २ ॥

मुप्यतया प्रकाशमानो व्यङ्ग्योऽर्थो ध्वनेरात्मा । स य वाय्याथपि क्षया

कश्चिदलक्ष्यकमतया प्रकाशते , कश्चिद्कमेणोति द्विधा मतः ॥ २ ॥

तत्र

रसभावतदाभासतत्प्रशान्त्यादिरकमः ।

ध्वनेरात्माङ्गिभावेन भासमानो व्यवस्थितः ॥ ३ ॥

रसादिरर्थो ङि सडेव वाच्येनावभासते । स याङ्गित्वेनावभासमानो

ध्वनेरात्मा ।

धृदानीं रसवदलंकारादलक्ष्यकमद्योतनात्मनो ध्वनेर्विभक्तो

विषय इति प्रदर्श्यते —

वाच्यवाचकयारुत्वडेतूनां विविधात्मनाम् ।

रसादिपरता यत्र स ध्वनेर्विषयो मतः ॥ ४ ॥

रसभावतदाभासतत्प्रशमलक्षणं मुप्यमर्थमनुवर्तमाना

शब्दार्थालङ्कारा गुणाश्च परस्परं ध्वन्यपेक्षया

विभिन्नरूपा व्यवस्थितास्तत्र काव्ये ध्वनिरिति व्यपदेशः ॥ ४ ॥

प्रधान्येऽन्यत्र वाङ्यार्थे यत्राङ्गं तु रसाद्यः ।

काव्ये तस्मिन्नलङ्कारो रसादिरिति मे मतिः ॥ ५ ॥

यद्यपि रसवदलङ्कारस्यान्वैर्दृशितो विषयस्तथापि यस्मिन् काव्ये

प्रधानतयाऽन्योऽर्थो वाङ्यार्थोऽभूतस्तस्य याङ्गभूता ये

रसाद्यस्ते रसादेरलङ्कारस्य विषया इति मामकीनः पक्षः ।

तद्यथा याटुषु प्रेयोऽलङ्कारस्य वाङ्यार्थत्वेऽपि

रसाद्योऽङ्गभूता दृश्यन्ते ।

स य रसादिरलङ्कारः शुद्धः सङ्गीर्णो वा । तत्राद्यो यथा —

ङिं ङास्येन न मे प्रयास्यसि पुनः प्राप्स्यसि दृशानं

केयम् निष्कृण्वन् प्रवासरुचिता केनासि दूरिकृतः ।

स्वप्नान्तेष्विति ते वदन् प्रियतमव्यासक्तकण्ठग्रथो
भुङ्क्ता रोदिति रिक्तबाहुवलयस्तारं रिपुस्त्रीजनः ॥

इत्यत्र करुणारसस्य शुद्धस्थाङ्गभावात्स्पष्टमेव
रसवदलङ्कारत्वम् । अवेवमेवंविधे विषये रसान्तराणां स्पष्ट
अवेवाङ्गभावः ।

सङ्कीर्णो रसादिरङ्गभूतो यथ —

क्षिप्तो हस्तावलयः प्रसभमभिहतोऽप्याददानोऽंशुकान्तं
गृह्णन् केशेष्वपास्तश्चरणनिपतितो नेक्षितः सम्भ्रमेण ।
आलिङ्गन् योऽवधूतस्त्रिपुरयुवतिभिः साश्रुनेत्रोत्पलाभिः
कामीवाद्रूपराधः स दडतु दुरितं शाम्भवो वः शराग्निः ॥

इत्यत्र त्रिपुररिपुप्रभावातिशयस्य वाक्यार्थत्वे षष्ठीविप्रलम्भस्य
श्लेषसहितस्थाङ्गभाव इति , अवेवविध अवे रसवदाद्यलङ्कारस्य
न्यायो विषयः । अत अवे षष्ठीविप्रलम्भकरुणयोर्ऽङ्गत्वेन
व्यवस्थानात्समावेशो न दोषः । यत्र हि रसस्य वाक्यार्थीभावस्तत्र
कथमलङ्कारत्वम् ? अलङ्कारो हि चारुत्वहेतुः प्रसिद्धः ; न
त्वसावात्मैवात्मनश्चारुत्वहेतुः ।

तथा चायमत्र सङ्केपः —

रसभावाद्विजात्यर्थमाश्रित्य विनिवेशनम् ।
अलङ्कृतीनां सर्वासामलङ्कारत्वसाधनम् ॥

तस्माद्यत्र रसाद्यो वाक्यार्थीभूताः स सर्वा न
रसादेरलङ्कारस्य विषयः ; स ध्वनेः प्रभेदः ,
तस्योपमाद्योऽलङ्काराः । यत्र तु प्राधान्येनार्थान्तरस्य
वाक्यार्थीभावे रसादिभिश्चारुत्वनिष्पत्तिः छिद्यते ,
स रसादेरलङ्कारताया विषयः ।

अवे ध्वनेरुपमादीनां रसवदलङ्कारस्य च विभक्तविषयता
भवति ।

यदि तु येतनानां वाक्यार्थीभावो रसाद्यलङ्कारस्य विषय
इत्युच्यते तर्ह्युपमादीनां प्रविरलविषयता निर्विषयता वाभिहिता
स्यात् । यस्माद्येतनवस्तुवृत्ते वाक्यार्थीभूते पुनश्चेतन-
वस्तुवृत्तान्तयोजनया यथाकथञ्चिद्भवितव्यम् । अथ सत्यामपि

तस्यां यत्रायेतनानां वाङ्मार्थाभावावो नासौ रसवदलङ्कारस्य
विषय षट्युच्यते । तत् मडतः काव्यप्रबन्धस्य रसनिधानभूतस्य
नीरसत्वमभिहितं स्यात् । यथा —

तरङ्गभ्रूभङ्गा क्षुभितविडम्बेणिरशना
विकर्षन्ती क्लृप्तं वसनमिव संरम्भशिथिलम् ।
यथाविद्धं याति स्मलितमभिसन्धाय ब्रह्मशो
नदीतृपेणोयं ध्रुवमसङ्गना सा परिणता ॥

यथा वा —

तन्वी मेघजलार्द्रपल्लवतया धौताधरेवाश्रुभिः
शून्येवाभरणैः स्वकालविरलाद्भिश्चान्तपुष्पोद्गमा ।
चिन्ता मौनमिवाश्रिता मधुकृतां शब्दैर्विना लक्ष्यते
याएडी मामवधूय पादपतितं जातानुतापेव सा ॥

यथा वा —

तेषां गोपवधूविलाससुलृटां राधारःसाक्षिणां
क्षेमं भद्र कलिन्ध्रैलतनयातीरे लतावेश्मनां ।
विच्छिन्ने स्मरतल्पकल्पनमृदुच्छेदोपयोगेऽधुना
ते जाने जरठीभवन्ति विगलनीलत्विषः पल्लवाः ॥

एत्येवमादौ विषयेऽयेतनानां वाङ्मार्थाभावेऽपि
येतनवस्तुवृत्तान्तयोर्जनास्त्येव ।

अथ यत्र येतनवस्तुवृत्तान्तयोर्जनास्ति

तत्र रसादिरलङ्कारः । तद्वत् सत्युपमाद्यो निर्विषयाः
प्रविरलविषया वा स्युः । यस्मान्नास्त्येवासावयेतनवस्तुवृत्तान्तो
यत्र येतनवस्तुवृत्तान्तयोर्जना नास्त्यन्ततो विभावत्वेन ।
तस्माद्दङ्गात्वेन च रसादीनामलङ्कारता । यः पुनरङ्गी रसो भावो
वा सर्वाकारमलङ्कार्यः स ध्वनेरात्मेति ॥ ५ ॥

उच्यते —

तमर्थमवलम्बन्ते येऽङ्गिनं ते गुणाः स्मृताः ।
अङ्गाश्रितास्त्वलङ्कारा मन्तव्याः कटकादिवत् ॥ ६ ॥

ये तमर्थं रसादिलक्षणमङ्गिनं सन्तमवलम्बते ते गुणाः
शौर्यादिवत् । वाच्यवाचकलक्षणान्यङ्गानि ये पुनस्तदाश्रितास्-

तेऽलङ्कारा मन्तव्याः कटकादिवत् ॥ ६ ॥

तथा य —

शृङ्गार एव मधुरः परः प्रह्लादनो रसः ।

तन्मयं काव्यमाश्रित्य माधुर्यं प्रतितिष्ठति ॥ ७ ॥

शृङ्गार एव रसान्तरापेक्षया मधुरः प्रह्लादभेदतुत्वात् ।

तत्प्रकाशनपरशब्दार्थतया काव्यस्य स माधुर्यलक्षणो गुणः ।

श्रव्यत्वं पुनरोजसोऽपि साधारणमिति ॥ ७ ॥

शृङ्गारे विप्रलम्भाभ्ये करुणे च प्रकर्षवत् ।

माधुर्यमार्द्रतां याति यतस्तत्राधिकं मनः ॥ ८ ॥

विप्रलम्भशृङ्गारकरुणयोस्तु माधुर्यमेव प्रकर्षवत् ।

सदृष्टयसदृष्टयावर्जनातिशयनिमित्तत्वादिति ॥ ८ ॥

रौद्राद्यो रसा दीप्त्या लक्ष्यन्ते काव्यवर्तिनः ।

तद्व्यञ्जिते तू शब्दार्थावाश्रित्यौजो व्यवस्थितम् ॥ ९ ॥

रौद्राद्यो हि रसाः परां दीप्तिमुज्ज्वलतां जनयन्तीति लक्षाणाम् ।

त एव दीप्तिरित्युच्यते । तत्प्रकाशनपरः शब्दो दीर्घसमास-

रथनालङ्कृतं वाक्यम् । यथा —

यञ्चद्भुजभ्रमितयत्सुगदाभिघात-

सञ्चूर्णितोरुयुगलस्य सुयोधनस्य ।

स्त्यानावबद्धधनशोणितशोणपाणि-

रुत्तंसायिष्यति कथास्तव देवि भीमः ॥

तत्प्रकाशनपरश्चार्थोऽनपेक्षितदीर्घसमासरथनः

प्रसन्नवायकाभिधेयः । यथा —

यो यः शस्त्रं बिभर्ति स्वभुजगुरुमदः पाण्डवीनां यमूनां

यो यः पाञ्चालगोत्रे शिशुरधिकवया गर्भशय्यां गतो वा ।

यो यस्तत्कर्मसाक्षी चरति मयि रणे यश्च यश्च प्रतीपः

कोधान्धस्तस्य तस्य स्वयमपि जगतामन्तकस्यान्तकोऽहम् ॥

धत्यादौ द्वयोरोजस्तम् ॥ ९ ॥

समर्पकत्वं काव्यस्य यत्तु सर्वरसान् प्रति ।

स प्रसादो गुणो ज्ञेयः सर्वसाधारणकियः ॥ १० ॥

प्रसादस्तु स्वच्छता शब्दार्थयोः । स य सर्वरससाधारणो
गुणः सर्वरचनासाधारणश्च व्यङ्ग्यार्थापेक्षयैव
मुप्यतया व्यवस्थितो मन्तव्यः ।
श्रुतिदृष्टादयो दोषा अनित्या ये य दर्शिताः ।
ध्वन्यात्मन्वेव शङ्कारे ते डेया षत्युदाहृताः ॥ ११ ॥

अनित्या दोषाश्च ये श्रुतिदृष्टादयः सूचितास्तेऽपि न
वाच्ये अर्थमात्रे , न य व्यङ्ग्ये शङ्कारे वा ध्वनेरनात्मभूते ।
किं तर्हि ? ध्वन्यात्मन्वेव शङ्कारेऽङ्गितया व्यङ्ग्ये
ते डेया षत्युदाहृताः । अन्यथा हि तेषामनित्यदोषतैव न
स्यात् । अेवमयमसंलक्ष्यकमद्योतो ध्वनेरात्मा प्रदर्शितः
सामान्येन ॥ ११ ॥

तस्याङ्गानां प्रभेदा ये प्रभेदाः स्वगताश्च ये ।
तेषामानन्त्यमन्योन्यसम्बन्धपरिकल्पने ॥ १२ ॥

अङ्गितया व्यङ्ग्यो रसादिविवक्षितान्यपरवाच्यस्य
ध्वनेरेक आत्मा य उक्तस्तस्याङ्गानां
वाच्य वायकानुपातिनामलङ्काराणां ये प्रभेदा
निरवधयो ये य स्वगतास्तस्याङ्गिनोऽर्थस्य
रसभावतदाभासतत्प्रशमलक्षणा
विभावानुभावव्यभियारिप्रतिपादनसङ्घिता अनन्ताः
स्वाश्रयापेक्षया निःसीमानो विशेषास्तेषा-
मन्योन्यसम्बन्धपरिकल्पने द्वियमाणे कस्यचि-
दन्यतमस्यापि रसस्य प्रकाराः परिसङ्ख्यातुं न शक्यन्ते
किमुत सर्वेषाम् । तथा हि शङ्कारस्याङ्गिनस्ताव-
दाद्यौ द्वौ भेदौ - सम्भोगो विप्रलम्भश्च ।
सम्भोगस्य य परस्परप्रेमदर्शनसुरतविडरणादि-
लक्षणाः प्रकाराः । विप्रलम्भस्याप्यभिलाषेर्ध्या-
विरडप्रवासाविप्रलम्भादयः । तेषां य प्रत्येकं
विभावानुभावव्यभियारिभेदः । तेषां य
देशकालाद्याश्रयावस्थाभेद इति स्वगतभेदापेक्ष-
यैकस्य तस्यापरिमेयत्वं , किं पुनरङ्गप्रभेद-

कल्पनायाम् । ते ङ्यङ्गप्रभेदाः प्रत्येकमङ्गि-
प्रभेदसम्बन्धपरिकल्पने द्वियमाणे सत्यानन्त्य-
मेवोपयान्ति ॥ १२ ॥

द्विज्मात्रं तूच्यते येन व्युत्पन्नानां सयेतसाम् ।
बुद्धिरासादितालोका सर्वत्रैव भविष्यति ॥ १३ ॥

द्विज्मात्रकथनेन छि व्युत्पन्नानां सङ्घटनानामेकत्रापि
रसभेदे सङ्घालङ्कारैरङ्गाङ्गिभावापरिज्ञानादासादितालोका
बुद्धिः सर्वत्रैव भविष्यति । तत्र —
शङ्कारस्याङ्गिनो यत्तादेकवृत्तानुबन्धवान् ।
सर्वेष्वेव प्रभेदेषु नानुप्रासः प्रकाशकः ॥ १४ ॥

अङ्गिनो छि शङ्कारस्य ये उक्ताः प्रभेदास्तेषु
सर्वेष्वेकप्रकारानुबन्धितया प्रबन्धेन
प्रवृत्तोऽनुप्रासो न व्यञ्जकः । अङ्गिन इत्यनेनाङ्गभूतस्य
शङ्कारस्यैकवृत्तानुबन्धनानुप्रासनिबन्धने
कामयारमाह ॥ १४ ॥

ध्वन्यात्मभूते शङ्कारे यमकादिनिबन्धनम् ।
शक्तावपि प्रमादित्वं विप्रलम्भे विशेषतः ॥ १५ ॥

ध्वनेरात्मभूतः शङ्कारस्तात्पर्येण वाच्यवाचकाभ्यां
प्रकाश्यमानस्तस्मिन्ध्वन्यामकादीनां यमकप्रकाराणां
निबन्धनं दृष्टरशब्दसङ्घेषादीनां शक्तावपि
प्रमादित्वं । “प्रमादित्वं”मित्यनेनैतद्दर्शयते — काकतावीयेन
कदाचित्कस्यचिदेकस्य यमकादेर्निष्पत्तावपि भ्रूमावङ्कारान्तर-
वद्रसाङ्गत्वेन निबन्धो न कर्तव्य इति । “विप्रलम्भे विशेषतः” इत्यनेन
विप्रलम्भे सौकुमार्यातिशयः ज्याप्यते । तस्मिन्ध्वन्ये यमकादेरङ्गस्य
निबन्धो नियमात्र कर्तव्य इति ॥ १५ ॥

अत्र युक्तिरभिधीयते —
रसाक्षिमतया यस्य बन्धः शक्यद्वियो भवेत् ।
अपृथग्यत्ननिर्वृत्यः सोऽलङ्कारो ध्वनौ मतः ॥ १६ ॥

निष्पत्तावाश्चर्यभूतोऽपि यस्यालङ्कारस्य रसाक्षिमतयैव
बन्धः शक्यद्वियो भवेत्सोऽस्मिन्नलक्ष्यकमव्यङ्ग्ये

ध्वनावलङ्कारो मतः । तस्यैव रसाङ्गत्वं मुष्यमित्यर्थः ।

यथा —

कपोले पत्राली करतलनिरोधेन मृदिता

निपीतो निःश्वासैरयममृतदृष्टोऽधररसः ।

मुहुः कण्ठे लग्नस्तरलयति भाष्यस्तनतटीं

प्रियो मन्युर्जातस्तव निरनुरोधे न तु वयम् ॥

रसाङ्गत्वे च तस्य लक्षणमपृथग्यत्ननिर्वर्त्यत्वमिति

यो रसं बन्धुमध्यवसितस्य कवेरलङ्कारस्तां

वासनामत्यूढ्य यत्नान्तरमास्थितस्य निष्पद्यते स न

रसाङ्गमिति । यमके च प्रबन्धेन बुद्धिपूर्वकं छिद्यमाणो

नियमेनैव यत्नान्तरपरिग्रह आपतति शब्दविशेषा-वेषाङ्कारुपः ।

अलङ्कारान्तरेष्वपि तत्तुल्यमिति चेत् — नैवम् ; अलङ्कारान्तराणि

छि निरूप्यमाणदुर्घटना-न्यपि रससमाहितचेतसः

प्रतिभानवतः कवेरुत्तमूर्चिकया परापतन्ति । यथा कादम्बर्यां

कादम्बरीदर्शनावसरे । यथा च मायारामशिरोदर्शनेन

विह्वलायां सीतदेव्यां सेतौ । युक्तं चैतत् , यतो रसा

वाच्यविशेषैरेवाक्षेप्तव्याः । तत्प्रतिपादकैश्च शब्दैस्तत्-

प्रकाशिनो वाच्यविशेषा एव रूपकाद्योऽलङ्काराः । तस्मान्न

तेषां बहिरङ्गत्वं रसाभिव्यक्तौ । यमकदुष्करमार्गेषु तु

तत्स्थितमेव । यत्तु रसावन्ति कानिचिद्यमकादीनि दृश्यन्ते , तत्र

रसादीनामङ्गता । यमकादीनां त्वङ्गितैव । रसाभासे

याङ्गत्वमप्यविस्मृम् । अङ्गितया तु व्यङ्ग्ये रसे नाङ्गत्वं

पृथक्प्रयत्ननिर्वर्त्यत्वाद्यमकादेः ।

अस्यैवार्थस्य सङ्ग्राहश्लोकाः —

रसवन्ति छि वस्तूनि सालङ्काराणि कानियित् ।

अकेनैव प्रयत्नेन निर्वर्त्यन्ते मलाकवेः ॥

यमकादिनिबन्धे तु पृथग्यत्नोऽस्य जायते ।

शक्तस्यापि रसोऽङ्गत्वं तस्मादेषां न विद्यते ॥

रसाभासाङ्गत्वावस्तु यमकादेर्न वार्यते ।

ध्वन्यात्मभूते शङ्कारे त्वङ्गता नोपपद्यते ॥ १६ ॥

धृष्टान्नी ध्वन्यात्मभूतस्य शृङ्गारस्य व्यञ्जकोऽल-
ङ्कारवर्ग आभ्यायते —

ध्वन्यात्मभूते शृङ्गारे समीक्ष्य विनिवेशितः ।
रूपकादिरलङ्कारवर्ग ऐति यथार्थताम् ॥ १७ ॥

अलङ्कारो हि बाह्यालङ्कारसाम्याद्दृग्गिनश्चारुत्व-
हेतुरुच्यते । वाख्यालङ्कारवर्गश्च रूपकादिर्यावानुक्तो
वक्ष्यते य कैश्चित् , अलङ्काराणामनन्तत्वात् ॥ ।

स सर्वोऽपि यद्वि समीक्ष्य विनिवेश्यते तदलक्ष्यकमव्यङ्ग्यस्य
ध्वनेरङ्गिनः सर्वस्यैव चारुत्वहेतुर्निष्पद्यते ॥ १७ ॥

शेषा चास्य विनिवेशने समीक्षा —

विवक्षा तत्परत्वेन नाङ्गित्वेन कदाचन ।
काले य ग्रहणत्यागौ नातिनिर्वल्लेषिता ॥ १८ ॥

निर्व्यूढावपि चाङ्गत्वे यत्नेन प्रत्यवेक्षणम् ।
रूपकादिरलङ्कारवर्गस्याङ्गत्वसाधनम् ॥ १८ ॥

रसबन्धेष्वत्यादृतमनाः कविर्यमलङ्कारं तदङ्गतया
विवक्षति । यथा —

यलापाङ्गां दृष्टिं स्मृशसि बहुशो वेपथुमतीं
रुडस्याभ्यायीव स्वनसि मृदु कर्णान्तिकयरः ।
करौ व्याधुन्वत्याः पिबसि रतिसर्वस्वमधरं
वयं तत्वान्वेषान्मधुकर उतास्त्वं भलु कृती ॥

अत्र हि भ्रमरस्वभावोक्तिरलङ्कारो रसानुगुणः ।
“नाङ्गित्वेने”ति न प्राधान्येन । कदाचिद्रसाद्विजातपर्येषा
विवक्षितोऽपि लयलङ्कारः कश्चिदङ्गित्वेन विवक्षितो
दृश्यते । यथा —

यक्षाभिधातप्रसभाज्ञायैव यकार यो राहुवधूजनस्य ।
आलिङ्गनोद्गमविलासवन्ध्यं रतोत्सवं युम्भनमात्रशेषम् ॥

अत्र हि पर्यायोक्तस्याङ्गित्वेन विवक्षा रसाद्विजातपर्येषा सत्यपीति ।
अङ्गत्वेन विवक्षितमपि यमवसरे गृह्णाति नानवसरे ।
अवसरे गृहीतिर्यथा —

उद्दामोत्कलिकां विपाण्डुररुच्यं प्रारब्धजृम्भां क्षणा-
 दयासां श्वसनोद्गमैरविरलैरातन्वतीमात्मनः ।
 अधोधानलताभिमां समदनां नारीमिवान्यां ध्रुवं
 पश्यन् कोपविपाटलद्युति मुषं देव्याः करिष्याम्यडम् ॥

इत्यत्र उपमा श्लेषस्य ।

गृहीतमपि च यमवसरे त्यजति तद्रसानुगुणतयालङ्का-
 रान्तरापेक्षया । यथा —

रक्तस्त्वं नवपल्लवैरडमपि श्लाघ्यैः प्रियाया गुणै-
 स्त्वामाथान्ति शिलीमुष्पाः स्मरधनुर्मुक्तास्तथा मामपि ।
 कान्तापादतलाडतिस्तव मुटे तद्गन्धमाप्यावयोः
 सर्वं तुल्यमशोकं डेवलमडं धात्रा सशोकः कृतः ॥

अत्र हि प्रबन्धप्रवृत्तोऽपि श्लेषो व्यतिरेकविवक्षया
 त्यज्यमानो रसविशेषम् पुष्पाति । नात्रालङ्कार-
 द्वयसन्निपातः , डिं तर्हि ? अलङ्कारान्तरमेव
 श्लेषव्यतिरेकलक्षणं नरसिंघवदिति चेत् — न , तस्य
 प्रकारान्तरेण व्यवस्थापनात् । यत्र हि श्लेषविषय एव
 शब्दे प्रकारान्तरेण व्यतिरेकप्रतीतिर्जायते स तस्य
 विषयः । यथा —“ स हरिर्नाम्ना देवः सहरिर्वरतुरग-
 निवडेन” इत्यादौ । अत्र लयन्य एव शब्दः श्लेषस्य
 विषयोऽन्यश्च व्यतिरेकस्य । यद्वि शैवविधे
 विषयेऽलङ्कारान्तरत्वकल्पना ङ्घ्रियते तत्संसृष्टेर्विष-
 यापहार एव स्यात् । श्लेषमुपेनैवात्र व्यतिरेकस्यात्म-
 लाभ इति नायं संसृष्टेर्विषय इति चेत् — न ; व्यतिरेकस्य
 प्रकारान्तरेणापि दर्शनात् । यथा —

नो कल्पापायवायोरदयस्यदलत्क्षमाधरस्यापि शम्भ्या
 गाढोद्गीर्णोर्ज्ज्वलश्रीरडनि न रडिता नो तमःकज्जलेन ।
 प्रामोत्पत्तिः पतङ्गान्न पुनरुपगता मोषमुष्पात्विषो वो
 वर्तिः सैवान्यरुपा सुप्पयतु निम्बिलद्वीपदीपस्य दीप्तिः ॥

अत्र हि साम्यप्रपञ्चप्रतिपादनं विनैव व्यतिरेको दर्शितः ।

नात्र श्लेषमात्राख्यारुत्वप्रतीतिरस्तीति श्लेषस्य
व्यतिरेकाङ्गत्वेनैव विवक्षितत्वात् न स्वतोऽलङ्कारतेत्यपि
न वाच्यम् । यत एवविधे विषये साम्यमात्रादपि
सुप्रतिपादिताख्यारुत्वं दृश्यत एव । यथा —

आकन्दाः स्तनितैर्विलोचनजलान्यश्रान्तधाराभ्युभि-
स्तद्विच्छेदभुवश्च शोकशिपिनस्तुत्यास्तडिद्विभ्रमैः ।
अन्तर्मे दयितामुषं तव शशी वृत्तिः समैवावयो-
स्तत्किं मामनिशं सभे जलधर त्वं दग्धमेवोधतः ॥

धत्यादौ ।

रसनिर्वडलौकतानलृदयो यं य नात्यन्तं निर्वाडुमिच्छति ।

यथा —

कोपात्कोमललोलबाहुलतिकापाशेन भङ्गा दृढे
नीत्वा वासनिकेतनं दयितया सायं सभ्रीनां पुरः ।
भूयो नैवमिति स्मललङ्गलगरा संसूय्य दृशेष्टितं
धन्यो ङन्यत एव निङ्गुतिपरः प्रेयानुदत्या ङसन् ॥

अत्र ङि रुपकमाक्षिप्तमनिर्वूढे य परं रसपुष्टये ।
निर्वाडुमिष्टमपि यं यत्नादङ्गत्वेन प्रत्यवेक्षते यथा —

श्यामास्वङ्गं यडितडरिणीप्रेक्षारो दृष्टिपातं
गण्डश्यायां शशिनि शिपिनां भर्षभारेषु डेशान् ।
उत्पश्यामि प्रतनुषु नदीवीचिषु भ्रूविलासान्
ङन्तैकस्थं डवयिदपि न ते भीरु सादृश्यमस्ति ॥

धत्यादौ ।

स एवमुपनिबध्यमानोऽलङ्कारो रसाभिव्यङ्गितुः
डवेर्भवति । उक्तप्रकारातिङ्गमे तु नियमेनैव रसभङ्गडेतुः
सम्पद्यते । लक्ष्यं य तथाविधं मडाकविप्रबन्धेष्वपि
दृश्यते भङ्गशः । तत्तु सूङ्गितसडस्रधोतित्तात्मनां मडात्मनां
दोषोद्धोषणमात्मन एव दूषणं भवतीति न विभज्य दर्शितम् ।
ङि तु रुपकादिरलङ्कारवर्गस्य येयं व्यङ्गकत्वे रसादिविषये
लक्षणदिङ्गर्शिता तामनुसरन् स्वयं यान्यल्लक्षणामुत्प्रेक्षमाणो
यधलक्ष्यङ्गमप्रतिभमनन्तरोक्तमेनं ध्वनेरात्मानमुप-

निबध्नाति सुकविः समाहितयेतास्तदा तस्यात्मलाभो भवति
महीयानिति ॥ १८-१९ ॥

कुमेरा प्रतिभात्यात्मा योऽस्यानुस्वानसन्निभः ।
शब्दार्थशक्तिमूलत्वात्सोऽपि द्वेधा व्यवस्थितः ॥ २० ॥

अस्य विवक्षितान्यपरवाच्यस्य ध्वनेः संलक्ष्यकम-
व्यङ्ग्यत्वादनुराणनप्रभ्यो य आत्मा सोऽपि शब्दशक्ति-
मूलोऽर्थशक्तिमूलश्चेति द्विप्रकारः ॥

ननु शब्दशक्त्या यत्रार्थान्तरं प्रकाशते स यदि
ध्वनेः प्रकार उच्यते तद्विदानीं श्लेषस्य विषय
अेवापहृतः स्यात् , नापहृत इत्याह —

आक्षिप्त अेवालङ्कारः शब्दशक्त्या प्रकाशते ।
यस्मिन्ननुक्तः शब्देन शब्दशक्त्युद्भवो हि सः ॥ २१ ॥

यस्मादलङ्कारो न वस्तुमात्रं यस्मिन् काव्ये शब्दशक्त्या प्रकाशते
स शब्दशक्त्युद्भवो ध्वनिरित्यस्माकं विवक्षितम् । वस्तुद्वये च
शब्दशक्त्या प्रकाशमाने श्लेषः । यथा —

येन ध्वस्तमनोभवेन बलिजित्कायः पुरास्त्रीकृतो
यश्चोद्धृतभुज्गङ्गाडारवलयो गङ्गां च योऽधारयत् ।
यस्याहुः शशिमस्थिरो ढर इति स्तुत्यं च नामामराः
पायात्स स्वयमन्धकक्षयकरस्त्वां सर्वदोमाधवः ॥

न-वलङ्कारान्तरप्रतिभायामपि श्लेषव्यपदेशो भवतीति
दर्शितं भट्टोद्भटेन , तत्पुनरपि शब्दशक्तिमूलो ध्वनिर्निरव-
काश इत्याशङ्क्येदमुक्तम्“आक्षिप्त”इति । तद्यमर्थः —
यत्र शब्दशक्त्या साक्षादलङ्कारान्तरं वाच्यं
सत्प्रतिभासते स सर्वः श्लेषविषयः । यत्र तु शब्दशक्त्या
सामर्थ्याक्षिप्तं वाच्यव्यतिरिक्तं व्यङ्ग्यमेवालङ्कारान्तरं
प्रकाशते स ध्वनेर्विषयः । शब्दशक्त्या साक्षादलङ्कारान्तर-
प्रतिभा यथा —

तस्या विनापि डारेण निसर्गदिव डारिणौ ।
जनयामासतुः कस्य विस्मयं न पयोधरौ ॥

अत्र शृङ्गारव्यभिचारी विस्मयाभ्यो भावः साक्षाद्विरो-
धालङ्कारश्च प्रतिभासत एति विरोधश्चायानुग्राहिलः श्लेषस्यायं
विषयः, न त्वनुस्वानोपमव्यङ्ग्यस्य ध्वनेः । अलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्य
तु ध्वनेर्वाच्येन श्लेषेण विरोधेन वा व्यञ्जितस्य विषय एव ।
यथा भमैव —

श्लाघ्याशेषतनुं सुदर्शनकरः सर्वाङ्गलीलाञ्जित-
त्रैलोक्यां यरणारविन्दललितेनाकान्तलोको हरिः ।
बिभ्राणां मुष्मिन्दुत्पमभिलं यन्नात्मयक्षुर्ध-
त्स्थाने यां स्वतनोरपश्यदधिकां सा रुक्मिणी वोऽवतात् ॥

अत्र वाच्यतयैव व्यतिरेकश्चायानुग्राही श्लेषः प्रतीयते ।
यथा य —

भ्रमिमरतिमलसलृद्यतां प्रलयं मूर्च्छां तमः शरीरसादम् ।
मरणं य जलदभुजगजं प्रसज्य कुरुते विषं वियोगिनीनाम् ॥

यथा वा —

अङ्गितमानसकाञ्चनपङ्कजनिर्मथितपरिमला यस्य ।
अभङ्गितदानप्रसरा बाहुपरिधा एव गञ्जेन्द्राः ॥

अत्र रुपकश्चायानुग्राही श्लेषो वाच्यतयैवावभासते ।
स याक्षिमोऽलङ्कारो यत्र पुनः शब्दान्तरेणामिहित-
स्वरुपस्तत्र न शब्दशक्त्युद्भवानुराणरुपव्यङ्ग्य-
ध्वनिव्यवहारः । तत्र वक्रोक्त्यादिवार्यालङ्कारव्यवहार
एव । यथा —

दृष्टया केशव गोपरागलुतया किञ्चिन्न दृष्टं मया
तेनैव स्मलितास्मि नाथ पतितां किं नाम नालम्भसे ।
अेकस्त्वं विषमेषु भिन्नमनसां सर्वाभलानां गति-
गोप्यैवं गदितः सलेशमवताद्रोष्ठे हरिर्वश्चिरम् ॥

एवञ्जातीयकः सर्व एव भवतु कामं वाच्यश्लेषस्य विषयः ।
यत्र तु सामर्थ्याक्षिप्तं सदलङ्कारान्तरं शब्दशक्त्या
प्रकाशते स सर्व एव ध्वनेर्विषयः । यथा —

“ अत्रान्तरे कुसुमसमययुगमुपसंहरन्नृम्भत ग्रीष्मा-
भिधानः कुल्लमल्लिकाधवलारुहासो मलाकालः” ।

यथा य —

उन्नतः प्रोत्प्लसद्धारः कालागरुमलीमसः ।
पयोधरभरस्तन्व्याः कं न यङ्केडमिलाषिणाम् ॥

यथा वा —

दत्तानन्दाः प्रजानां समुच्चितसमयाङ्गसृष्टैः पयोभिः
पूर्वाङ्घ्रि विप्रकीर्णा दृशि दृशि विरमत्यङ्घ्रि संछारभाजः ।
दीर्घांशोर्दीर्घदुःखप्रभवभवभवोद्वन्द्वुत्तारनावो
गावो वः पावनानां परमपरिमितां प्रीतिमुत्पाद्यन्तु ॥

अेषूदाहरणेषु शब्दशक्त्या प्रकाशमाने सत्यप्राकरणि-
केडर्थान्तरे वाक्यस्यासम्बद्धार्थाभिधायित्वं मा प्रसाङ्गीदित्य-
प्राकरणिकप्राकरणिकार्थयोरुपमानोपमेयभावः कल्पयितव्यः
सामर्थ्यादित्यर्थाङ्घ्रिमोडयं श्लेषो न शब्दोपाङ्कठ इति
विभिन्न अेव श्लेषादनुस्वानोपमव्यङ्ग्यस्य ध्वनेर्विषयः ।
अन्येऽपि यालङ्काराः शब्दशक्तिमूलानुस्वानङ्गपव्यङ्ग्ये ध्वनौ
सम्भवन्त्येव । तथा हि विरोधोऽपि शब्दशक्तिमूलानुस्वानङ्गो
दृश्यते । यथा स्थाण्वीश्वराभ्यञ्जनपदवर्णने भट्टभाषास्य —
“ यत्र य मातङ्गामिन्यः शीलवत्यश्च गौर्यो विभवरताश्च
श्यामाः पद्मरागिण्यश्च धवलद्विजशुचिवदना मदिरामोदि-
श्वसनाश्च प्रमदाः” ।

अत्र हि वाच्यो विरोधस्तच्छायानुग्राही वा श्लेषोऽयमिति न शक्यं
वक्तुम् । साक्षाच्छब्देन विरोधालङ्कारस्याप्रकाशितत्वात् । यत्र
हि साक्षाच्छब्दावेदितो विरोधालङ्कारस्तत्र हि श्लिष्टोक्तौ
वाख्यालङ्कारस्य विरोधस्य श्लेषस्य वा विषयत्वम् । यथा तत्रैव —

“ समवाय एव विरोधिनां पदार्थानाम् । तथा हि — सन्निहितबालान्ध-
कारापि भास्वन्मूर्तिः” इत्यादौ ।

यथा वा ममैव —

सर्वैकशरणमक्षयमधीशमीशं धियां हरिं कृष्णाम् ।
यतुरात्मानं निष्क्रियमरिमथनं नमत यङ्गधरम् ॥

अत्र हि शब्दशक्तिमूलानुस्वानङ्गो विरोधः स्फुटमेव प्रतीयते ।
अेवंविधो व्यतिरेकोऽपि दृश्यते । यथा ममैव —

भं येऽत्युज्ज्वलयन्ति लूनतमसो ये वा नभोद्भासिनो
ये पुषण्ति सरोरुडश्रियमपि क्षिप्ताब्जभासश्च ये
ये मूर्धस्ववभासिनः क्षितिभृतां ये यामराणां शिरां-
स्थाकामन्त्युभयेऽपि ते दिनपतेः पादाः श्रिये सन्तु वः ॥

अेवमन्येऽपि शब्दशक्तिमूलानुस्वाननुपव्यङ्ग्यध्वनिप्रकाराः
सन्ति ते सङ्घट्टयैः स्वयमनुसर्तव्याः । षड तु ग्रन्थविस्तरभयान्न
तत्प्रपञ्चः कृतः ।

अर्थशक्त्युद्भवस्त्वन्वो यत्रार्थः स प्रकाशते ।
यस्तात्यर्थेण वस्त्वन्वद्ध्यनक्त्युक्तिं विना स्वतः ॥ २२ ॥

यत्रार्थः स्वसामर्थ्यादर्थान्तरमभिव्यनक्ति शब्दव्यापारं
विनैव सोऽर्थशक्त्युद्भवो नामानुस्वानोपमव्यङ्ग्यो ध्वनिः ।

यथा —

अेवंवादिनि देवर्षौ पार्श्वे पितुरधोभुभी ।
लीलाकमलपत्राणि गणायामास डेवलम् ॥

अत्र छि लीलाकमलपत्रगणनमुपसर्जनीकृतस्वरूपं शब्दव्यापारं
विनैवार्थान्तरं व्यभियारिभावलक्षणं प्रकाशयति । न
यायमलक्ष्यकमव्यङ्ग्यस्यैव ध्वनेर्विषयः । यतो यत्र
साक्षर्यब्दनिवेदितेभ्यो विभावानुभावव्यभियारिभ्यो
रसादीनां प्रतीतिः , स तस्य डेवलस्य मार्गः । यथा
कुमारसम्भवे मधुप्रसङ्गे वसन्तपुष्पाभरणं वडन्त्या
टेव्या आगमनादिवर्णनं मनोभवशरसन्धानपर्यन्तं
शम्भोश्च परिवृत्तधैर्यस्य येषाविशेषवर्णनादि
साक्षर्यब्दनिवेदितम् । तस्माद्यमन्वो ध्वनेः प्रकारः ।

यत्र य शब्दव्यापारसङ्घट्टयोऽर्थान्तरस्य व्यञ्जकत्वेनो-
पादीयते स नास्य ध्वनेर्विषयः । यथा —
सङ्केतकालमनसं विटं ज्ञात्वा विदग्धया ।
डसन्नेत्रार्पिताकृतं लीलापत्रं निमीलितम् ॥

अत्र लीलाकमलनिमीलनस्य व्यञ्जकत्वमुक्त्यैव निवेदितम् ।

तथा य —

शब्दार्थशक्त्या क्षिभोऽपि व्यङ्ग्योऽर्थः कविना पुनः ।

यत्राविच्छ्रियते स्वोक्त्या सान्यैवालङ्कृतिध्वनेः ॥ २३ ॥

शब्दशक्त्यार्थशक्त्या शब्दार्थशक्त्या वाक्षिभोऽपि व्यङ्ग्योऽर्थः

कविना पुनर्यत्र स्वोक्त्या प्रकाशीक्रियते सोऽस्मादनुस्वानोपमव्यङ्ग्याद्-

ध्वनेरन्ये अत्रैवालङ्कारः । अलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्य वा ध्वनेः

सति सम्भवे स तादृगन्योऽलङ्कारः ।

तत्र शब्दशक्त्या यथा —

वत्से मा गा विषादं श्वसनमुरुजवं सन्त्यजोर्ध्वप्रवृत्तं

कम्पः को वा गुरुस्ते भवतु बलभिदा जृम्भितेनात्र याडि ।

प्रत्याप्यानं सुराणामिति भयशमनच्छन्नना कारयित्वा

यस्मै लक्ष्मीमदाद्ः स दडतु दुरितं मन्यमूढां पयोधिः ॥

अर्थशक्त्या यथा —

अम्भा शेतेऽत्र वृद्धा परिणतवयसामग्राणीरत्र तातो

निःशेषागारकर्मश्रमशिथिलतनुः कुम्भदासी तथात्र ।

अस्मिन् पापाडमेका कतिपयदिवसप्रोषितप्राणनाथा

पाण्यायेत्थं तरुण्या कथितमवसरव्याडृतिव्याजपूर्वम् ॥

उभयशक्त्या यथा — “ दृष्ट्या केशवगोपरागडृतया ”

धृत्यादौ ॥ २३ ॥

प्रौढोक्तिमात्रनिष्पन्नशरीरः सम्भवी स्वतः ।

अर्थाऽपि द्विविधो ज्ञेयो वस्तुनोऽन्यस्य दीपकः ॥ २४ ॥

अर्थशक्त्युद्भवानुराणनरूपव्यङ्ग्ये ध्वनौ यो व्यञ्जकोऽर्थ

उक्तस्तस्यापि द्वौ प्रकारौ — कवेः कविनिबद्धस्य वा वक्तुः

प्रौढोक्तिमात्रनिष्पन्नशरीर ऐकः , स्वतस्सम्भवी च द्वितीयः ।

कविप्रौढोक्तिमात्रनिष्पन्नशरीरो यथा —

सज्जयति सुरभिमासो न तावदर्पयति युवतिजनलक्ष्यमुष्मान् ।

अभिनवसडकारमुष्मात्रवपल्लवपत्रलाननङ्गस्य शरान् ॥

कविनिबद्धवक्तुप्रौढोक्तिमात्रनिष्पन्नशरीरो यथोदाहृतमेव —

“शिखरिणि” धृत्यादि ।

यथा वा —

सादरवितीर्णयौवनउस्तालम्बं समुन्नमद्भ्याम् ।
अभ्युत्थानमिव मन्मथस्य दत्तं तव स्तनाभ्याम् ॥

स्वतः सम्भवी य औचित्येन बहिरपि सम्भाव्यमानसद्भावो न केवलं
भङ्गितिवशेनैवाभिनिष्पन्नशरीरः । यथोदाहृतम्
“अेवंवादिनि“ इत्यादि । यथा वा —

शिभिपिच्छकण्ठपूर्णा जया व्याधस्य गर्विणी भ्रमति ।
मुक्ताङ्गलरश्मितप्रसाधनानां मध्ये सपत्नीनाम् ॥ २४ ॥

अर्थशक्तेरलङ्कारो यत्राप्यन्यः प्रतीयते ।
अनुस्वानोपमव्यङ्ग्यः स प्रकारोऽपरो ध्वनेः ॥ २५ ॥

वाख्यालङ्कारव्यतिरिक्तो यत्रान्योऽलङ्कारोऽर्थसामर्थ्यात्-
प्रतीयमानोऽवभासते सोऽर्थशक्त्युद्भवो नामानुस्वानुप-
व्यङ्ग्योऽन्यो ध्वनिः ॥ २५ ॥

तस्य प्रविरलविषयत्वमाशङ्क्येदमुच्यते —
रूपकादिरलङ्कारवर्गो यो वाच्यतां श्रितः ।
स सर्वो गम्यमानत्वं बिभ्रद् भूम्ना प्रदर्शितः ॥ २६ ॥

अन्यत्र वाच्यत्वेन प्रसिद्धो यो रूपकादिरलङ्कारः
सोऽन्यत्र प्रतीयमानतया आहुत्येन प्रदर्शितस्तत्र-
भवद्भिर्भट्टोद्भटादिभिः । तथा य ससन्देहादिषूपमा-
रूपकातिशयोक्तीनां प्रकाशमानत्वं प्रदर्शितमित्यलङ्कारा-
न्तरस्थालङ्कारान्तरे व्यङ्ग्यत्वं न यत्रप्रतिपाद्यम् ॥ २६ ॥

इयत्पुनरुच्यते अेव
अलङ्कारान्तरस्यापि प्रतीतौ यत्र भासते ।
तत्परत्वं न वाच्यस्य नासौ मार्गो ध्वनेर्भतः ॥ २७ ॥

अलङ्कारान्तरेषु त्वनुराणनरूपालङ्कारप्रतीतौ सत्यामपि
यत्र वाच्यस्य व्यङ्ग्यप्रतिपादनौमुष्येन यारुत्वं न
प्रकाशते नासौ ध्वनेर्मार्गः । तथा य दीपकादावलङ्कारे
उपमाया गम्यमानत्वेऽपि तत्परत्वेन यारुत्वस्याव्यवस्थानात्र
ध्वनिव्यपदेशः ।
यथा —

चन्द्रमयूषैर्निशा नलिनी कमलैः कुसुमगुच्छैर्लता ।
 उंसैशशारदशोभा काव्यकथा सज्जनैः क्षियते गुर्वी ॥

एत्यादिषूपमागर्भत्वेऽपि सति वाख्यालङ्कारमुभेनैव चारुत्वं
 व्यवतिष्ठते न व्यङ्ग्यालङ्कारतार्थ्येण । तस्मात्तत्र
 वाख्यालङ्कारमुभेनैव काव्यव्यपदेशो न्याय्यः । यत्र तु व्यङ्ग्य-
 परत्वेनैव वाच्यस्य व्यवस्थानं तत्र व्यङ्ग्यमुभेनैव व्यपदेशो
 युक्तः ।

यथा –

प्राप्तश्रीरेष कस्मात्पुनरपि मयि तं मन्थजेदं विदध्या-
 न्निद्रामप्यस्य पूर्वामनलमनसो नैव सम्भावयामि ।
 सेतुं भग्नानि भूयः क्षिमिति य सकलद्वीपनाथानुयात-
 स्त्वय्याथाते वितर्कानिति दधत एवाभाति कम्पः पयोधिः ॥

यथा वा ममैव —

लावण्यकान्तिपरिपूरितद्विज्जुभेऽस्मिन्
 स्मेरेऽधुना तव मुभे तरलायताक्षि ।
 क्षोभं यद्वेति न मनागपि तेन मन्ये
 सुव्यक्तमेव जलराशिरयं पयोधिः ॥

एत्येवविधे विषयेऽनुराणनरूपरूपकाश्रयेण काव्यचारुत्व-
 व्यवस्थानाद्रूपकध्वनिरिति व्यपदेशो न्याय्यः ।

उपमाध्वनिर्यथा —

वीराणां रभते घुसृणारुणे न तथा प्रियास्तनोत्सङ्गे ।
 दृष्टी रिपुगजकुम्भस्थले यथा बलसिन्दूरे ॥

यथा वा ममैव विषमभाषालीलायामसुरपराक्रमणे कामदेवस्य —
 तत्तेषां श्रीसोदररत्नाडरणे लृद्यमेकरसम् ।
 बिम्बाधरे प्रियाणां निवेशितं कुसुमभाणेन ॥

आक्षेपध्वनिर्यथा —

स वक्तुमभिलाञ्छाक्तो डयत्रीवाश्रितान् गुणान् ।
 योऽम्बुकुम्भैः परिच्छेदं ज्ञातुं शक्तो मखोदधेः ॥

अत्रातिशयोक्त्या डयत्रीवगुणानामवर्णनीयताप्रतिपादन-

रूपस्यासाधारणतद्विशेषप्रकाशनपरास्याक्षेपस्य
प्रकाशनम् ।

अर्थान्तरन्यासध्वनिः शब्दशक्तिमूलानुराणनरूपव्यङ्ग्योऽर्थ-
शक्तिमूलानुराणनरूपव्यङ्ग्यश्च सम्भवति । तत्राद्यस्योदाहरणम् —

द्वैवायत्ते कृले किं क्रियतामेतावत्पुनर्भाणामः ।

रक्ताशोकपल्लवाः पल्लवानामन्येषां न सदृशाः ॥

पद्यप्रकाशश्चायं ध्वनिरिति वाक्यस्यार्थान्तरतात्पर्येऽपि
सति न विरोधः । द्वितीयस्योदाहरणं यथा —

दृढ्यस्थापितमन्युमपरोषमुभीमपि मां प्रसादयन् ।

अपराधस्यापि न भ्रुते बहुला रोषितुम् शक्यम् ॥

अत्र हि वाच्यविशेषेण सापराधस्यापि बहुलास्य कोपः
कर्तुमशक्य इति समर्थकं सामान्यमन्वितमन्यतात्पर्येण
प्रकाशते ।

व्यतिरेकध्वनिरप्युभयरूपः सम्भवति । तत्राद्यस्योदाहरणं
प्राक्प्रदर्शितमेव ।

द्वितीयस्योदाहरणं यथा —

जायेय वनोद्देशे कुब्ज एव पादपो गलितपत्रः ।

मा मानुषे लोके त्यागैकरसो दरिद्रश्च ॥

अत्र हि त्यागैकरसस्य दरिद्रस्य जन्मानभिनन्दनं त्रुटितपत्र-

कुब्जपादपजन्मानभिनन्दनं च साक्षाच्छब्दवाच्यम् ।

तथाविधादपि पादपात्तादृशस्य पुंस उभयानोपमेयत्व-

प्रतीपूर्वकं शोच्यतायामाधिक्यं तात्पर्येण प्रकाशयति ।

उत्प्रेक्षाध्वनिर्यथा —

यन्नासक्तभुजगनिःश्वासानिलमूर्च्छितः ।

मूर्च्छयत्येष पथिकान्मघौ मलयमारुतः ॥

अत्र हि मघौ मलयमारुतस्य पथिकमूर्च्छाकारित्वं

मन्मथोन्माथदायित्वेनैव । तत्तु यन्नासक्तभुजग-

निःश्वासानिलमूर्च्छितत्वेनोत्प्रेक्षितमित्युत्प्रेक्षा

साक्षादनुक्तापि वाक्यार्थसामर्थ्यादनुराणनरूपा

लक्ष्यते । न शैवविधे विषये षवादिशब्दप्रयोगमन्तरेणा-
सम्भङ्ग्यतैवेति शक्यते वक्तुम् । गमकत्वादन्यत्रापि तदप्रयोगे
तदर्थवगतिदर्शनात् । यथा —

ष्वर्थाकलुषस्यापि तव मुष्पस्य न-वेष पूर्णिमायन्द्रः ।
अथ सदृशत्वं प्राप्याङ्ग एव न भाति ॥

यथा वा —

त्रासाकुलः परिपतन् परितो निडेतान्
पुंभिर्न कैश्चिदपि धन्विभिरन्वभन्धि ।
तस्थौ तथापि न मृगः क्वचिदङ्गनाभि
राकर्णपूर्णनयनेषुडतेक्ष्णश्रीः ॥

शब्दार्थव्यवहारे च प्रसिद्धिरेव प्रमाणम् ।

श्लेषध्वनिर्यथा —

रम्या षति प्राभवतीः पताकाः रागं विविक्ता षति वर्धयन्तीः ।
यस्यामसेवन्त नमद्वलीकाः समं वधूभिर्वलभीर्युवानः ॥

अत्र वधूभिः सड वलभीरसेवन्तेति वाक्यार्थप्रतीतेरन्तरं वध्व
षव वलभ्य षति श्लेषप्रतीतिरशब्दाप्यर्थसामर्थ्यान्मुष्यत्वेन
वर्तते ।

यथासङ्ग्यध्वनिर्यथा —

अङ्कुरितः पल्लवितः कोरकितः पुष्पितश्च सडकारः ।
अङ्कुरितः पल्लवितः कोरकितः पुष्पितश्च लृष्टि मदनः ॥

अत्र ङि यथोद्देशमनूद्देशे यथ्यारुत्वमनुरणनरुपं
मदनविशेषाभावाद्गुरितादिशब्दगतं तन्मदनसड-
कारयोस्तुल्ययोगितासमुच्चयलक्षाणाद्वाख्यादतिरिच्यमान-
मालक्ष्यते । अेवमन्येऽप्यलङ्कारा यथायोगं योजनीयाः ।

अेवमलङ्कारध्वनिमार्गं व्युत्पाद्य तस्य प्रयोजनवत्तां
प्यापयितुमिदमुच्यते —

शरीरीकरणं येषां वाच्यत्वे न व्यवस्थितम् ।
तेऽलङ्काराः परां छायां यान्ति ध्वन्यङ्गतां गतः ॥ २८ ॥

ध्वन्यङ्गता योभाभ्यां प्रकाराभ्यां व्यञ्जकत्वेन

व्यङ्ग्यत्वेन य । तत्रेऽप्रकृष्टाद्वाङ्मयव्यङ्ग्यत्वेनेत्यवगन्तव्यम् ।
 व्यङ्ग्यत्वेऽप्यलङ्काराणां प्राधान्यविवक्षायामेव
 सत्यां ध्वनावन्तःपातः । एतदथा तु गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं
 प्रतिपादयिष्यते ॥ २८ ॥

अङ्गित्वेन व्यङ्ग्यतायामपि , अलङ्काराणां द्वयी गतिः — कदाचि-
 द्दस्तुमात्रेण व्यज्यन्ते , कदाचिदलङ्कारेण ।

तत्र -

व्यज्यन्ते वस्तुमात्रेण यदालङ्कृतयस्तथा ।

ध्रुवं ध्वन्यङ्गता तासां

अत्र उेतुः —

काव्यवृत्तिस्तदाश्रया ॥ २९ ॥

यस्मात्तत्र तथाविधव्यङ्ग्यालङ्कारपरत्वेनैव काव्यं प्रवृत्तम् ।
 अन्यथा तु तद्वाक्यमात्रमेव स्यात् ॥ २९ ॥

तासामेवालङ्कृतीनाम् —

अलङ्कारान्तरव्यङ्ग्यभावे

पुनः ,

ध्वन्यङ्गता भवेत् ।

यारुत्वोत्कर्षतो व्यङ्ग्यप्राधान्यं यदि लक्ष्यते ॥ ३० ॥

उक्तं ल्येतत् — “यारुत्वोत्कर्षनिबन्धना वाच्यव्यङ्ग्ययोः
 प्राधान्यविवक्षा” इति । वस्तु मात्रव्यङ्ग्यत्वे चालङ्काराणा-
 मनन्तरोपदर्शितेभ्य एवोदाहरणेभ्यो विषय उन्नेयः । तदेव-
 मर्थमात्रेणालङ्कारविशेषरूपेण वार्थनार्थान्तरस्यालङ्कारस्य
 वा प्रकाशने यारुत्वोत्कर्षनिबन्धने सति प्राधान्येऽर्थशक्त्युद्भवानु-
 रणनरूपव्यङ्ग्यो निरवगन्तव्यः ॥ ३० ॥

अेवं ध्वनेः प्रभेदान् प्रतिपाद्ये तदाभासविवेकं कर्तुमुच्यते —

यत्र प्रतीयमानोऽर्थः प्रम्लिष्टत्वेन भासते ।

वाच्यस्याङ्गतया वापि नास्यासौ गोचरो ध्वनेः ॥ ३१ ॥

द्विविधोऽपि प्रतीयमानः स्फुटोऽस्फुटश्च । तत्र य एव स्फुटः

शब्दशक्त्यर्थशक्त्या वा प्रकाशते स एव ध्वनेर्मागो नेतरः ।

स्फुटोऽपि योऽभिधेयस्याङ्गत्वेन प्रतीयमानोऽवभासते सोऽस्यानुरणन-

रूपव्यङ्ग्यस्य ध्वनेरगोचरः ।

यथा —

कमलाकरा न मलिता लंसा उद्गायिता न च सलसा ।

केनापि ग्रामतडागोऽल्लभुत्तानितं क्षिप्तम् ॥

अत्र हि प्रतीयमानस्य मुग्धवध्वा जलधरप्रतिबिम्बदर्शनस्य
वाख्याङ्गत्वमेव । अेवंविधे विषयेऽन्यत्रापि यत्र व्यङ्ग्यापेक्षया
वाच्यस्य चारुत्वोत्कर्षप्रतीत्या प्राधान्यमवसीयते , तत्र
व्यङ्ग्यस्याङ्गत्वेन प्रतीतेर्ध्वनेरविषयत्वम् । यथा —

वेतसलतागलनोड्डीनशकुनिकोलाडलं शृण्वत्याः ।

गृहकर्मव्यापृताया वध्वाः सीदन्त्यङ्गानि ॥

अेवंविधो हि विषयः प्रायेण गुणीभूतव्यङ्ग्यस्योदाहरणत्वेन
निर्देक्ष्यते । यत्र तु प्रकरणादिप्रतिपत्त्या निर्धारितविशेषो
वाच्योऽर्थः पुनः प्रतीयमानाङ्गत्वेनैवावभासते
सोऽस्यैवानुराणनरूपव्यङ्ग्यस्य ध्वनेर्भागः । यथा —

उच्छिन्नु पतितं कुसुमं मा धुनीहि शेफ़ालिकां डालिकस्नुषे ।

अेष ते विषमविपाकः श्वसुरेण श्रुतो वलयशब्दः ॥

अत्र ल्यविनयपतिना सल रममाणा सभ्नी बलिःश्रुतवलयकलकलय
सभ्या प्रतिबोध्यते । अेतदपेक्षाणीयं वाच्यार्थप्रतिपत्तये ।
प्रतिपन्ने य वाच्येऽर्थे तस्याविनयप्रच्छादनतात्पर्येणामि-
धीयमानत्वात्पुनर्यङ्ग्याङ्गत्वमेवेत्यस्मिन्ननुराणनरूपव्यङ्ग्य-
ध्वनावन्तर्भावः ॥ ३१ ॥

अेवं विवक्षितवाच्यस्य ध्वनेस्तदाभासविवेके प्रस्तुते सत्यविवक्षित-
वाच्यस्यापि तं कर्तुमाड —

अव्युत्पत्तेरशक्तेर्वा निबन्धो यः स्मलदृतेः ।

शब्दस्य स य न ज्ञेयः सूरिभिर्विषयो ध्वनेः ॥ ३२ ॥

स्मलदृतेरुपयश्चितस्य शब्दस्याव्युत्पत्तेरशक्तेर्वा निबन्धो यः

स य न ध्वनेर्विषयः ।

यतः —

सर्वेष्वेव प्रभेदेषु स्फुटत्वेनावभासनम् ।

यद्द्वयस्यैव गिभूतस्य तत्पूर्णा ध्वनिलक्षणम् ॥ ३३ ॥

तस्योदाहृतविषयमेव ॥ ३३ ॥

एति श्रीराजनकानन्दवर्धनाचार्यविरचिते ध्वन्यालोके द्वितीयः उद्योतः ॥

Encoded by Rajani Arjun Shankar

Dhvanyalokah Udyotah 2

pdf was typeset on October 7, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

